Terwijl Marloes nietsvermoedend in haar hangmat lag, hebben wij stiekem – speciaal voor jullie – een stukje van haar nieuwe verhaal op een USB-stick gezet... Maar pas op, lezen is op eigen risico: wie weet bevat het wel spoilers!

SEMPER SOL – QUOTUM II

Marloes Morshuis

Axel voelde iets vochtigs op zijn lippen. Water? Water! Hij stak het gebarsten lapje leer uit dat op de plek van zijn tong lag. Geen water. Modder. Gulzig probeerde hij het vocht eruit te zuigen, maar het enige wat hij binnenkreeg was zand. Het knarste tussen zijn kiezen toen hij het probeerde uit te spugen.

Hij wilde zijn ogen opendoen, maar zijn oogleden plakten aan elkaar. Met één hand trok hij zijn linkeroog een stukje open, maar sloot het weer toen fel licht als de bliksem insloeg in zijn hersenen. Hij kreunde. Waar hij ook was, hij wilde hier niet zijn.

'Ax... Ax...' De stem klonk schor en vaag bekend. Een hand schudde aan zijn schouder. 'Ax...' Sunny? Sunny!

'Tommy?' Het klonk als een schor gepiep, maar Sunny had het toch begrepen.

'Tommy is ook hier.'

'Waar?' Axel negeerde de pijn en probeerde overeind te komen. Hij wreef net zolang in zijn ogen tot hij ze op een kiertje open kon houden. Iets verderop lag een verfrommeld hoopje Tommy. Axel draaide zich om naar Sunny, die hem met bloeddoorlopen ogen in een vreemd grijzig gezicht aankeek. Achter haar zag hij mensen die als zombies tussen rijen vuilwitte tenten dwaalden.

Nee. Nee... Hij kneep zijn ogen stijf dicht in ongeloof.

Axel had nooit beelden gezien. De tientallen, misschien wel honderden van deze plekken die er moesten zijn, werden door de Wereldraad verstopt in de ruwste plooien van de aarde. Onzichtbaar zelfs voor wie wel wilde kijken. Moeizaam deed hij zijn ogen na een tijdje weer open, in de vage hoop dat hij wakker zou worden onder zijn donzen dekbed in Het Groene Graf. Dat was niet zo.

Sunny zag hoe het langzaam tot hem doordrong. Ze knikte. 'Ja, Ax... een krimpkamp.' Toen zakte ze opzij en krulde zich op als een egeltje in gevaar.

Een schreeuw. Pijn in zijn arm. Zwart. Meer herinnerde Axel zich niet. Het schemerde in zijn hoofd – en in het kamp. De mensen waren vervaagd tot schimmen die met een boog om hen heen liepen. Ze lagen niet ver van een hoog hek met een schuifpoort. Daarachter lag iets wat leek op een parkeerplaats en daar weer achter rees een steile rotsmuur op. In de rotsen achter het hek zaten stalen deuren. Potdicht.

Toen Tommy wakker was geworden, hadden ze een tijdje om hulp geroepen, zacht, schor. Maar niemand was naar hen toe gekomen. Geen van de kampbewoners leek zich te verbazen over drie kinderen die in vochtige pyjama's half bewusteloos op de grond lagen.

Pas toen het bijna donker was, hadden ze genoeg kracht verzameld om zichzelf omhoog te hijsen. Ze strompelden door de modder tot ze een lege tent vonden. Er zat een scheur in de zijkant en er was geen grondzeil, maar er lagen wel een paar dekens.

Axel probeerde zijn zintuigen uit te schakelen. Hij ademde door zijn mond om de pisgeur in de deken niet te ruiken, sloot zijn oren af om de geluiden van het kamp niet te horen – het geruzie, geloop en gesnurk van veel te veel mensen. Maar vooral wilde hij niets voelen. Zijn hoofd bonkte en zijn buik leek in de fik te staan. Bij iedere beweging laaiden de vlammen op en trokken ze een vurig spoor door zijn ingewanden.

Angeli Terrae. Aardengelen. Ze hadden het woord niet uitgesproken, ook niet toen Sunny haar mouw had opgestroopt en een rood puntje in haar vel had gevonden. Alsof het hardop zeggen deze boze droom nog echter maakte dan hij al was. Maar zelfs Sunny kon niet verhinderen dat haar ogen groot van afgrijzen werden toen ze zag dat ze geprikt was.

Axel veegde met zijn hand over zijn schilferige lippen, om te controleren of er geen schuimbelletjes op zaten. Hij durfde zijn ogen niet dicht te doen, maar had ook geen energie meer om ze open te houden. Hij vocht nog even, maar moest al snel opgeven.

*

Grijs ochtendlicht sijpelde door de scheur in het tentdoek. Axel wreef over zijn buik. De vlammende pijn was verdwenen, maar had een gigantisch gat achtergelaten. Hoelang hadden ze niet gegeten? Of gedronken?

De mist in zijn hoofd was grotendeels opgelost en hij probeerde zijn gedachten te ordenen. Ze moesten in Het Groene Graf in hun slaap zijn overvallen door aardengelen. Maar waarom waren ze dan niet dood? En wat had het voor zin om hen in een krimpkamp te dumpen? Die waren voor illegale vluchtelingen en slinkers die de regels hadden overtreden, niet voor mensen die officieel asiel hadden in de Noordelijke Unie, zoals zij. De kampleiding kon dat met één telefoontje naar de veiligheidsdienst van de NU controleren.

Axels bloed begon weer te stromen nu hij wist wat hij moest doen: een bewaker vinden en de situatie uitleggen. Met een beetje mazzel sliepen ze vanavond alweer in een zacht bed. Hij kwam overeind, maar wankelde toen een golf duizeligheid hem overspoelde. Water. Ze moesten eerst water hebben. Hij boog zich over de twee onbeweeglijke dekenbundels waarin Tommy en Sunny verscholen moesten zijn. Pas toen hij ze allebei op en neer zag gaan, sloeg hij de tentflap open en stapte het kamp in.

In het daglicht bleek hun tent aan een smal pad te staan, dat was bestraat met steengruis en modder. Axel liep zo voorzichtig mogelijk, maar de steentjes beten gemeen in zijn voeten. Gisteravond had hij dat niet gemerkt – waarschijnlijk omdat iedere vezel in zijn lijf toch al pijn deed. Schoenen, zette Axel op zijn boodschappenlijst. Water, bewakers, schoenen. Eten. Kleren. Vrijheid. Waar moest hij beginnen?

Hij keek om zich heen. De rotswand met de tunnel waardoor ze kennelijk het kamp ingekomen waren, rees een meter of honderd verderop dreigend omhoog. Hij draaide zich om. Ook de andere kant van het kamp werd afgegrensd door een tientallen meters hoge steenmassa. Axel strompelde naar een berg puin en klom erop.

Het kamp lag in een soort kloof. Ontelbare tenten kolkten als een rivier door het ravijn, klotsten tegen de rotswanden en stroomden de verte in, zover hij kon zien. Axel hapte naar adem. In dit kamp moesten duizenden mensen zitten... en hoeveel krimpkampen had de Wereldraad gebouwd? Tientallen, honderden? Zaten Letty en Jacob in zo'n kamp? Of... zijn ouders? Kennelijk konden aardengelen zomaar mensen in krimpkampen dumpen. Stel dat dat ook met pap en mam was gebeurd nadat ze in de klauwen van de Angeli waren gevallen... Misschien leefden ze dan toch nog – soort van.

Axel wilde door het kamp rennen, iedere tentflap openrukken, roepen, schreeuwen... Pap! Mam! Letty! Jacob! Maar hij zakte machteloos op de stenen. De hoop doofde even snel als die was opgevlamd. Pap en mam waren dood. Hij kon zelfs Tommy niet uitleggen hoe hij dat wist. Het voelde alsof er een lichaamsdeel was geamputeerd, al kon hij niet ontdekken welk. Hij wist alleen zeker dat er definitief iets miste.

Uit:
Semper Sol
Marloes Morshuis
***Het langverwachte vervolg op* Quotum – Project Z**
€ 16,99 | 244 pag.
verschijnt deze zomer